

ODYSSEÆ HOMERICÆ PRIMA RHAPSODIA,

GRÆCE ET SVETHICE.

Q U A M ,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIUNT

AXELIUS GABRIEL S JÖSTRÖM,

Litteraturæ Græcæ Docens, ad Bibl. Acad. Amanuenfis E. O.

E T

GUSTAVUS ERIC. ADOLPH. ESTLANDER,

Stip. Publ. Ofßrob.

In Auditorio Philosoph. die XX Februarii MDCCCXIX.

b. a. m. confvetis.

P. III.

ABOÆ, Typis Frenckellianis.

f.

Sittande der på budar af oxar, dem sjelfve de flaktat.
 Medan berolder åt dem, samt räflöft snälla betjenter
 110 En del blandade vatten och vin i kraterne samman,
 En del återigen med de pipiga svamparna borden
 Torkade, stälde dem fram, samt rikt utdelade köttet.
 Henne af alla dock först gudlike Telemachos märkte;
 Ty med ett så geligt hjerta han satt bland friarnes skara,
 115 Såg den förträfflige fadren i tankarna, bur, om han bemkom,
 Han, i sitt bus, bland friarnes flock anställdе förfkingring,
 Sjelf tog bedern och sjelf anordnade om sin besittning.
 Tåkande så, bland friarue satt han, och märkte Athene,
 Gick mot porten gerad, och förtryckelse kände i själen,
 120 Att vid dörren en gåst fick länge förbida, och närmad
 Tog han benne i hand, och kopparlansen emot tog,

⁷ Ήμενοι ἐν ἔνοισι Βοῶν, ἐς ἔκτανον αὐτοῖς
 Κῆρυκες δὲ αὐτοῖς νοῦ ὀτεγοὶ Θεάποντες,
 110 Οἱ μὲν ἄρε οἴνοι ἐμισχοῦν ἐν κηπτήσι καὶ ὑδωρ,
 Οἱ δὲ αὔτε σπόργυοισι πολυτέλειοι τρασπέλας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο, οὐδὲ κέα ποδὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρώτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδῆς
⁷ Ήσο γάρ ἐν μητῆρι Φίλον τετιμένος ἦτος,
 115 Οστόμενος πατέρ' ἐδύνοντος Φρεσὶν, εἰποδεν ἐλθὼν
 Μητήρων τῶν μὲν σπέδασιν κατὰ δώματα θεῖη,
 Τιμὴν δὲ αὐτὸς ἔχοι, καὶ ιτύμασιν οἷσιν αἰάστοι.
 Τὰ Φρεσέων, μητῆρος μεθύμενος, εἰσιδὲ Αἴθινην.
 Βῆ δὲ Ιδὺς προθύροι νεμεσοθήη δὲ ἐνὶ Θυμῷ
 120 Σεῖνον δηθά Θύεσσιν ἐφεσάμεν, ἐγγύθι δὲ σὰς
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλινον ἔγκος,

Och tilltalade benne, och sade de vingade orden:

Hell dig, o gäst, du af os skall vanligt bemötas, och sedan,
När du är mått, förtälja du skall, hvad dig göres behof af.

- 125 Så sagdt, gick han förut, samt följdes af Pallas Athene.
Men då de ren inkommit uti det höga palatset,
Bar han lansen och ställde den opp mot långa kolonnen
Inne uti välfejade rummet, der också de andra
Lansarna stodo i mångd, den oförskräckte Odysseus';
130 Henne till stolen han ledde att sitta, och bredder ett täcke
Skönt, konstvirkadt inunder; en pall var för fötterna åfven.
Och bredevid han ställde en stol, mångfärgad, från alla
Friarne skild, att ej gästen, besvärad af stojande bulret,
Skulle vid maten ledas, ibland bälttrotiga männer;
135 Och för att fråga derhos om den borta fördrojande fadren.

Kαὶ μιν Φωνῆσας ἔπειτα πτερεύεται προσηύδει

Χαῖρε, ζείνε παρέ ἀμμι φιλήσεις αὐτοῖς ἔπειται
Δείπνου παυσάμενος μυθήσει, ὅττεο σε χεῖ.

125 Ως εἰπὼν ἥγειθ, ή δὲ ἔσπειτο Παῦλός Ἀθήνη

Οἱ δὲ δὴ δὲ ἔντοθεν ἔσαν δόμου νῦψηδοι,

Ἐγχος μὲν δὲ ἔπιστε Φέρεων πρὸς κίονα μαιεψήν,

Δουρδόκης ἔντοθεν ἐξόσου, ἔνθα περ ἄλλα

Ἐγχεί Οδυσσῆος ταλασίφεονος ισατο ποιῶν

130 Αὐτὴν δὲ ἐς Θέρονον εἰσεν ἀγων, ὑπὸ λιτα πετάσσας,
Καλὸν, δαιδάλεον ὑπὸ δὲ θεῆνυς ποσὶν ἤν.

Παρέ δὲ αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔντοθεν ἄλλων

Μνησῆων μὴ ξεῖνος, αὐνηθεὶς ορυμαγδῶ,

Δείπνω αδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών,

135 Ήδὲ ίνα μιν περι πατέρος αποιχομένοιο ἔροιτο.

Men tvåttvatten en tårna i skål ibällde och frambar
 I den sköna och gyllene skålen, på fatet af silfver,
 Vattnet; och ordnade der bredevid det fejade bordet.
 Bröd af en årbar skafferska blef framburet och framsatt,
 140 Samt mångrätter, af allt hon spenderte som fanns dåför banden.
 Kocken uti upplyftade fat frambämtade all flags
 Kött, och åt dem bredevid uppställd de gyllne pokaler,
 Och en berold gick ofta till dem, ibällande vinet.
 Nu inträdde de ståtliga friarne, hvilka derefter
 145 Satte i ordning sig neder uppå båd bänkar och stolar.
 Dem af berolderna och tvåttvatten på bänderna hålldes,
 Bröd derjemte af tårnorna blef upprågadt i korgar.
 Desse mot färliga maten, på bordet, nu bänderna sträckte.
 Gossar derjemte med vin påfylld kraterer till brådden,

Χέρνιβα δ' αμφίπολος προχόρω ἐπέχενε φέρεσσα
 Καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοι λέβητος,
 Νήφαθαι· παρὰ δὲ ξενῆ ἐτάνυσσε τράπεζαν·
 Σιτον δ' αἰδοὶ ταμὶν παρέθηκε φέρεσσα,
 140 Εἰδατα πόλιν ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Δαιτρὸς δὲ κρεῶν πλακας παρέθηκεν αἰερας
 Παντοιων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσι θάρι ἐπώχετο οὐνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἥλαθον μνησῆρες αὐγήνορες· οἱ μὲν ἐπειτα
 145 Ἐξεῖς ἔσοντο κατὰ ιλισμές τε θρόνες τε·
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὑδωρ ἐπὶ χεῖρος ἔχεναι·
 Σιτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 Οἱ δὲ ἐπὶ οὐειας ἐτείμα, προκείμενα, χεῖρας ἵαλλον.
 Κέροι δὲ κηρτῆρες ἐπειδεψαντο ποτοῖο.

- 150 Men så snart som de släckt sitt begär till att åta och dricka,
Friarne; — strax deruppå helt annat dem lekte i bågen,
Sånger och dans; ty dessa kalasernas prydnader är.
Och en berold framräckte i Phemios bänder den sköna
Cittran, och han för friarne sång, af nöden betvungen.
- 155 Så han på strängarna flog, och begynte att bärlijen quåda.
Telemachos tilltalade då blåggda *Atbene*,
Hållande bufvudet när, att de andra ej skulle det höra:
Ålskade gäst, såg vredgas där ock för de orden, jag säger?
Desse med cittra och sånger förvål sig befatta och dylikt,
- 160 *Lått*, ty en annans gods ostraffade *desse* förtåra,
Dens, hvars hvitnade ben kanbända förmultra i regnet,
Uppå en strand, eller ock kringvälten i bafvit af vågen,
Såge de bonom likvål till *Itbaka* återvända,
- 150 Αὐταρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος εἰς ἔρον ἔντο
Μνησῆες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἀλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὁρχητύς τε τὰ γάρ τ' αναθήματα δαστός.
Κήρυξ δ' ἐν χειρὶν πιθαρὶν περικαλέεις Θῆκε
Φημίω, οὐδὲ παρὰ μνησῆσιν ανάγκη.
- 155 ⁹Ητοι ὁ φορμίζων σενεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν
Αὐταρ Τηλέμαχος πεσέθη γλαυκῶπιν Ἀθήνην;
"Αγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθολαθ' οἱ ἄλλοι
Ξεῖνε φίλ', εἰ καὶ μοι γεμεσήσεις, οὐ, ττι κεν εἴπω;
Τέτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, πιθαρὶς καὶ αἰοιδὴ,
- 160 *Πεῖ,* ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήπιονον ἔδουσιν
'Ανέρες, & δή που λεύκ' ὅσέα πύθεται ὅμβρεω,
Κελμεγ' ἐπ' ἡπείρου, ή εἰν αἷς κῦμα πυλίνδει,
Εἰ κεῖνόν γ' Ἰδάκηνδε ἴδοιατο γοσῆσαντα,

Alla de önskade visst att snabbare vara på fötteren,
 165 Ån att förmögnare vara på gull och på kostliga kläder.
 Nu, af ett olycksöde, han dött, ej finnes oss något
 Hopp mer, fast ock någon af jorden beboende menniskor
 Sade: han kommer; ty ren han hemkomstdagen förlorat.
 Men, du vålan, mig detta förtälj och berätta till pricka:
 170 Hvem, bvarifrån är du? bvar finns dig en stadt och förfädralrar?
 Och på hvad skepp är du kommen? och burba seglante männer
 Bragt dig till Itbakas ö? såg, hvilka de prisa sig vara.
 Ty jag förmodar väl ej, att till fots bitkomma du kunnat.
 Och mig detta förtälj sannfärdigt, att väl jag må veta,
 175 Om nykomling du är i vår krets, eller också min faders
 Gästvän; ty mång männer förut påhållade vårt bus,
 Andra, ty han ockfå med menniskor plågade umgås.

Πάντες καὶ ἀρηταίστετε ἐλαφρότεροι πόδας εἴναι,
 165 Ἡ αὐγεότεροι χρυσοῖ τε ἐθῆτος τε.
 Νῦν δὲ οὐ μὲν ὡς ἀπόλωλε πακὸν μόρον, εὖδέ τις ἡμῖν
 Θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεθαι: τῷ δὲ ὠλετο νόσιμον ἡμαρ.
 'Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 170 Τίς; πόθεν εἰς σύνδρον; πόθι τοι πόλις, ηδὲ τοκῆς;
 'Οπποῖς δὲ ἐπὶ νηὸς αὐγίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 'Η αγον εἰς Ἰδάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 Οὐ μὲν γάρ τι σε πεξὸν δίομαι ἐνθάδεῖς οὐέδας.
 Καὶ μοι τῷτερ ἀγόρευσον ἐτήτυμον, δόφε' εὖ εἰδῶ,
 175 Ἡὲ νέον μεθέπεις, ή καὶ πατρῷός ἐστι
 Σεῖνος, ἐπεὶ πολλοὶ ἵσται σύνερες ἡμέτερον δῶ
 'Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίζηροφος ἦν ἀνθρώπων.

Honom svarade då blåögda gudinnan Athene:

- Sannerlig skall jag för dig om detta till pricka berätta;
 180 Mentes den vise Anchialos' son jag berömmer mig vara,
 Och jag de Taphiers folk som sig gläder åt rodden, beberrskar.
 Nu med mitt skepp jag bit bar kommit och mina kamrater,
 Seglande på den bepurrade vågen till främmande mensekor.
 Till Temese, mot koppar, jag förer det blänkande jernet.
 185 Men mitt skepp bar jag ställt oflägset från staden, vid landet,
 Borta i Rheitbros hamn, inunder det skogiga Neios,
 Och gästvänner, från fädernas tid, vi berömme os varas
 Ren från fordom, om också du går att fråga den gamle
 Hjälten Laertes, som sågs ej någon sin mera till staden
 190 Komma, men, fjerran skild, af qualen på landet förtåras,
 Femte en gammal quinna, som mat åt honom och dricka

Tόν δ' αὔτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγάρε ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἄγοεντω·

- 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαίφρενος εὐχόμει εἶναι
 Τίος, ἀτὰρ Ταφίοις φιληρέτμοισιν ανάστω.

Νῦν δ' ὅδε ξὺν νῆστι κατήλυθον ἦδ' ἐτάροισι,

Πλέων ἐπὶ σύνοπα πόντον ἐπ' ἀλαζέρες ανθρώπες,

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἐγὼ δ' αἰθωνα σιδηρον.

- 185 Νῆστος δέ μοι ἦδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγρεῖς νόσφι πόληνος,
 Ἐν λιμένι Ρειθρῷ, ὑπὸ Νησίῳ ὑλήνεντι.

Ζεῖνοι δ' αἰλίλων πατώιοι ευχόμενοι εἶναι

Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν

Λαερτην ἥρωα τὸν ἐκεῖνον φασὶ πόλινδε

- 190 Ἐρχεσθ'. αἷλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγρεῖς πήματα πάχειν
 Γενῖ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ βρέστιν τε, πόσιν τε

Ställer på bordet fram, när trötthet båns leder betagit,
 Sedan omkring han uppå drufkullen, den bördiga, krålät.
 Nu har jag kommit; ty ren det förmåles, att han i sin bembygd
 195 År, din fader; men gudarne dock hans resa förbindra.
 Ty han på jorden ej är afsliden, den ädle Odysseus,
 Men, än lefvande, bållas han qvar på det rymliga havvet,
 Uppå en ö, och fientliga män der bonom behålla,
 Grymme förvisso, emot hans vilja förbindra de bonom.
 200 Dock nu skall jag beväda dig allt, som mig läges i sinnet
 Af odödlige, allt som jag tror fullbordadt skall blifva,
 Fast jag ej spåman är, och ej stort förstår mig på fåglar;
 Ej han längre nu mer från den ålskade fädernejorden
 Dröjer, eburu han ock må bållas tillbaka med jernband.
 205 Men på sin bemfård tänka han skall, mångrådig ju är han.

Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν,
 Ἐρπύζοντ' αὐτὰ γενον ἀλώης οἰνοπέδοισι.
 Νῦν δὲ θλίθον δὴ γάέ μιν ἐφαντ' ἐπιδήμιον εἴναι
 195 Σὸν πατέρεः ἀλλά νυ τόν γε Θεοὶ βλάπτεσι κελεύθῃ.
 Οὐ γάέ πω τεθνήκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ἄλλ' ἔτι περ ζωός κατεργύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νῆσω ἐν αἱμοφιρύτῃ χαλεποὶ δέ μιν αὐδῆσες ἔχεσιν,
 Ἀγριοι, οἵ περ κείνους ἐρυκανόωστ' αἰένονται.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντείσομαι, ως ἐνὶ Θυμῷ
 Ἀθανατοι βάλλεστι, καὶ ως τελεεθεῖσι ἔτοι,
 Οὔτε τι μάντις ἔων, γέτε οἰωνῶν σάφεια εἰδὼς
 Οὔτε ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπό πατερίδος αἷς
 Ἔσσεται, εδὲ εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησι
 205 Φράσσεται, ως κε νέηται, εἴπει πολυμήχανος ἔξιν.

Dock du, välan, mig detta förtälj, och till pricka berätta,
 Om du, så stor och så lång är en son af bjenlen Odysseus.
 Mårkliggen är du till bufvudet lik, och de tjusande ögon
 Honom, ty ofta så här vi tillförene sutto till samman.

210 Innan till Troja han vandrade bän, dit också de andra
 Hjeltar ibland Argeierna reste på hålkade skeppen;
 Sen bar Odysseus jag ej skäddat, och mig han ej beller.

Henne Telemachos då den förståndige svarte och sade:
 Sannerlig vill jag, o gäst, dig detta till pricka berätta,

215 Moder minfåger mig varabans son, mellertid jag ej sjelf dock
 Vet det, ty ingen ju sjelf plär känna så säkert sin bårvomst.
 O, att jag vore ändock en lyckelig son till en sådan
 Man, som i egna besittningars krets påbålsas af åldren!
 Nu, till den olycksfullaste man bland de dödliga mänskor,

'Ἄλλ' αὐγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως πατάλεζον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῦ τόσος πάσι εἰς Ὀδυσσός.

Αἴνως γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔσπειρε
 Κείω, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀληλοισι,

210 Πρέγ γε τὸν ἐς Τελίνην αὐγαβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 'Αργείων οἱ ἀριστοὶ ἔβαν κοιλῆς ἐνὶ νησοῖν.
 'Ἐκ τούτῳ, δέ τ' Ὁδυσσῆς ἔγών ἴδον, δέ τ' ἐμὲ κεῖνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡύδα
 Τοιγας ἔγώ τοι, ζεῦνε, μαλ' ἀτρεκέως αὔγορεύσω,

215 Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τέλος εύμεναι αὐτὰρ ἔγωγε
 Οὐκ οἶδι. Βέρας πώ τις ἐὸν γόνον αὐτός ἀνέγγω.
 'Ως δὴ ἔγωγε ὁφελον μάκαρος νῦ τεν εύμεναι νιὸς

'Ανέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπι γῆρας ἐτετμε.
 Νῦν δέ, ὃς αποτμότατος γένετο θυντῶν αὐνθρώπων,

Atlante, cuius sub regno ultima tellus & pontus erat, fabula ab OVIDIO narratur. Ipse vero, mons factus, & partes auctus in omnes

"Crevit in immensum — — — & omne
Cum tot sideribus cælum requievit in illo"

Met. IV, 66.

V. 69. Κυκλωπες (κυκλος & ωψ) Terræ filii & Cœli;
secundum HESIODUM,

Οἱ δὴ τοι τὰ μεν αἱλα θεοῖς εναλιγυνοὶ ησάν,
Μέγος δὲ οφθαλμος μεσσῷ επεκείτο μετωπῷ.

Theog. 142.

V. 72. Ἄλς ατρυγετος, det obedrufvade, vel latius
det ofruktbärende hafvet. "Man muss aber diesen Ausdruck als
Gegensatz von γαια πολυφορβος, ζειδωρος, παντροφος, πανδω-
τειρα, ή τρεφε παντα u. a. denken." KÖPPEN.

V. 96. Huic loco simillimus est in VIRGILII Æn. IV,
239. sqq. Præterea, quod ad ipsum divi poëmatis artificium
in iis, quæ sequuntur, attinet, idem ab A. W. SCHLEGELO, his
verbis, optime videtur expressum: "wie unter dem heitern
umgebenden Himmel, findet in dem Umfange seines (Homer.)
Geistes jedes Ding eine schickliche Stelle und erscheint in
seinem wahren Lichte. Mit einem Worte: das Homerische
Epos ist ruhige Darstellung des Fortschreitenden.
Es ist niemals Darstellung des Ruhenden, oder soge-
nanntes poetisches Gemälde. Dieses ist dem Homer so fremd
dass, wo er beschreibt, er es auf eine Art thut, die das Ru-
hende in Fortschreitendes verwandelt." Charakteristiken
und Kritiken, 2 Bd. S. 271.

V. 107. Latrunculorum ludus, quo proci Penelopæ re-
ginæ animum oblectabant suum, his ab ATHENÆO commeme-

ratur: Απιών δε ὁ Αλεξανδρευς ακηκοεσσι φησι πάρα τα Ιδακησια
 Κτησιων την των μνησηρων πεπτεισαν, σία νη. Οιτο γαρ φησι
 καὶ ἐκατον οντες οἱ μνησηρες, διετιθεσαι ψηφες εναντιας αἰλι-
 λαις, ισας προς ισας τον αιχμηρον ὄσοι περ ησαν καὶ αυτοι. γν-
 γεδεις γν ἐκατερωθεν τεσσαρας καὶ πεντηκοντα. το δε ανα μεσου
 τετων διαλιπεν ολιγον κενον· εν δε τω μεταχμιω τετω, μιση
 τιθενται ψηφον. ήν καλειν μεν αυτες Πηνελοπην σκοπου δε ποιε-
 θαι, ει τις βαλοι ψηφω ἔτερα. καὶ κληρες μεν του λαχοντας,
 σοχαζεθαι ταυτης. ει δε τις τυχοι καὶ εκιρβετει προσω την Πη-
 νελοπην, αποτιθεθαι την αυτη εις την της Βληθεσης καὶ εξω-
 σμενης χωραν, εν ή προτερον νη. καὶ παλιν σαντα την Πηνελο-
 πην, εν ω το δευτερον εγενετο χωριω, εντευθεν βαλειν την ἔτε-
 ραν. ει δε τυχοι, ανευ τω μηδεμιας των αιλων ψαυσαι νικαν, καὶ
 ελπιδας εχειν πολλας, γαρησειν αυτην. — *Deipnosoph.* Lib. I.
 cap. 14. (Ed. Lugduni 1612. Fol.)

V. 110. En del blandade vatten och vin i kratererna samman.
 Merum bibere vinum (*αναρατοπιεν*, *επισκυθισαι*, *σκυθισι πιεν*,
σκυθοπιεν) antiquis haud placuit temporibus; hinc Baccho
 Orthio (*Ορθιος*, ab *ορθος*) ara ab Amphidyonē consecrata, quo-
 niam ille hunc vini cum aqua commixtionem primus edocue-
 rat. Quod vero nec *Anacreonti*, compotationum omnium
 hilariumque ludorum amico longe dulcissimo, *σκυθικη ποσις*
 (*Θρανια προποσις*) grata fuerit, haec satis superque testantur
 Teii verba: — — μηκεθ ἔτω

Παταγυφ τε καλαλητω

Σκυθικην ποσιν παρ οινω

Μελετωμεν. — — Od. LV. Ed. Moebius.

Circa justum meri proportionem & aquæ varia fuere variorum
 judicia. Cfr. *Anacreont.* I e. & *Odysj.* IX, 209.

V. 121. "Die gewöhnliche Bewillkommung bestand dar-
 in, dass man sich gegenseitig die rechte Hand gab; denn das
 war ein Zeichen der Treue und Freundschaft, das man für